

Burhan Ali Yağmur

- şiirler -

Yayın Tarihi:

28.09.2023

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Acı

Acıyı gördüm sâdık,
Çaresiz bir annenin kucağındaydı,
Ama çözemedim henüz,
Çaresiz anne mi yoksa cansız bebek midir acı?

Acı bazen yoksulun sofrasındadır,
Adı da acı soğandır sâdık.
Yemek az diye ben sevmiyorum diyen annenin kursağında,
Çocuğu pamuk şeker isteyen babanın boş cüzdanındadır.

Duvarlarla dertleşip gizli gizli ağlamaktır,
Gözyaşı olup katre katre akmaktır yanaktan...
Sessizce haykırmaktır darbe üstüne darbe yapan hayata,
Acıdan da acısı hayatın kulaklarını tıkamasıdır sâdık.

İçin için tüketmektir kendini,
Sevgi beklediklerinden nefret görmektir,
Sevdiğine sevdiğini söyleyip, sevmiyorum sözünü işitmektir,
Başına gelen her şeye eyvallah diyebilmektir acı...

Kalabalıkta bir başına kimsesiz kalmak,
Tüm özgürlüklerin ortasında tutsak olmak,
Sıcak yaz mevsiminde iliklerine kadar üşümek,
Varlık aleminde yapayalnız ölmektir acı.

İnsanlardan kaçıp yalnızlığa sığınmaktır.
Baba yüreği misali koca aileyi yalnız omuzlamaktır.
Geceleri ölüp sabah yeniden doğmaya çalışmaktır.
Solacağını bile bile su vermektir ölüm döşeğindeki çiçeğe.

Velhasıl acı her şeydir sâdık, her şeydedir.
Bazen yoksulla bazen de zenginle birlikte.
Mazlumun sabrında, aşığın kalbindedir.
Nerede olursa olsun, o her zaman derindedir.

Burhan Ali Yağmur

Ağır Nefes

Herkes gülüyordu,
Bağrındaki kanı saklayarak.
Her göz görüyordu da,
Yolun sonu sarp kayalık.

Çoğu alışmıştı yaşamaya,
Kan kaybedişine bakmayarak.
Bohçasını kapan çıkıyordu,
Kederleri özenle katlayarak.

Kalemlerin tükenmesi gerek,
Kısa bir ara koparmak için...
Umuttu mürekkebin azalması,
Kuruyan ciğerini soldurarak.

Nefes almak anlamsızlaşır,
Bu hava ne de ağır yük artık.
Taşır mı heybesinde bir soluk,
Kamburuna oklar saplayarak.

Affetmek erdemini silerler,
Bazen silmek olur erdem,
Tüm güzellik ve kötülükleri,
Sonucunu hiç umursamayarak.

Ne çok şey ertelendi,
Yetişemedik hep geç kaldık.
Çok oldu güneşler tutulalı,
Biz ışısız ölünür sandık.
Çok oldu nefesler tutulalı,
Burda nefes alan ölüyor artık...

Burhan Ali Yağmur

Ağlayamıyorum

Ağlamak istiyorum sadık!
Mahcubiyetim gözlerim önünde,
Dünün bugünden farkı yok,
Acılar az önce gibi, taptaze ömrümde.

Sabaha kavuşmam zor,
Ağrılarım çok kötü bu defa.
Dumanım tütmeden yanıyorum,
Harla ateşimi, çabuk bitsin bu cefa!

Geçmişimi çok özlüyorum sadık!
Göz kenarlarım henüz kırışmamış,
Ellerim zerre miskal buruşmamış,
Dilime tek kelime küfür bulaşmamış..

Işıklar sönüyor birer birer ömrümde,
Kendi yüzümü bile seçemez oldum.
Dostu düşmanı ayırt edemem gönlümde,
Kim yar, kim ağyar göremez oldum..

Ağlayamıyorum sadık,
Gözyaşlarım içimde ölüyor,
Dalında çiçeklerim soluyor,
Ağlayamıyorum, hislerim donuyor.

Kelimeler yok olup gidiyor zihnimde,
Sağ kalanlar zaten koca bir anlamsızlık..
Daralıyor ömür çemberim nasibimde,
Kalan yıllarım da acı bir dermansızlık..

Yine odamda ben ve masumiyetim,
Kederim avucumda, masum bir yetim.
Gökyüzüne bakarak umut vad eden hayallerim,
Müebbet var şimdi yerinde, hürriyetin!

Bizi pişmanlıklar pişirecek sâdık,
Hüzün döküldükçe yüzümüz ağaracak.
Ruhlarımız bedenden ayrıldığında,
Mutluluk mahcubiyete ağır basacak..

Burhan Ali Yağmur

Anlat

hiç bitmeyecek mi anlat?
geç mi kaldık mutluluğa gözlerim?
umutlar yarıda biterken,
neden acı bu denli uzun?
bu bitmez uykusuzluklar hak mı?
var mı derinlere basacak tuzun?..

kaçırıp gözlerimi,
bakmıyorum giderken yüzlere,
bilmesinler dolduğumu diye.
iş mi güçsüzler için hadi anlat,
güçlüymüş gibi görünmek niye?

yorgunlukla öfke arası bir durak,
ruhsuzluk mu engel ölüme bir ramak,
böyle yaşıyorsak ölmek koymaz da,
delilik heybe boşken yola çıkmak!

anlat dedimse hesabını ver.
sabır taşına sabrı anlatma,
kim suçlu şefkat ölmüşse?
anlat, yalanlarla atlatma...

bekkâ mahlasını hak etti,
gülüşüne gözyaşları ekti,
gözü ardında çekip gitti,

ve serveti bir nefes bir etti,
nefes kesildi, çürüdü bedeni,

varla yok arası bir hiçti, bitti...

. . .

Burhan Ali Yağmur

Aşık Gibi

Ağır gelir kalemime sevdadan bahsetmek,
Kaldıramaz oldum, zor sevdayı yüreğe bahsetmek,
Sevda yükü sırtımda kamburum olmuş,
Aşık olmasam bile yakar aşık gibi farzetmek.

Burhan Ali Yağmur

Aşinasız Sen

Nasıl bi yokuşsun bir türlü aşamadım!
Ben böyle aşkı başkasında yaşamadım.
Düştüm tuzağına, koşsam da kaçamadım.
Sensiz dar dünya, kalsam da sığamadım!

Kaçmak isteyip kaçamadığım şehir..
Göçsem aynı gökyüzünü paylaşacağız,
Ölsem aynı yeryüzünün toprağı örtecek,
Kalsam aynı yalnızlık saracak köşe bucak..

Konuşsam kelimeler, sussam sessizlik..
Ağlasam gözyaşı, gülsem tebessüm..
Yaşasam oksijen, ölsem çorak toprak...
Ne yapsam hep bir şeyler ortak olacak!

Biz'ken var olmasını istediklerimin,
Ben'ken elimde olması ne anlamsız.
Karşılıklı olması gereken hislerimin,
Tek başına kalması ne yaman sızı!

Yenildim işte aşinasız bir sana,
İsminden başka bir şey yok hatırımda.
Hecemden düşmek üzere, satırımdan da,
Zaman zihnimden güçlü, sadrımdan da.

Unutmamak için direniyorum yine de,
Nisyana müptela şu zayıf bedenimle..
Eskiyor inatla hiç görmediğim yüzün,
Maske gibi kaplıyor yüzümü hüznün.

Burhan Ali Yağmur

Aşk-ı Meşru

Bak ışığım söndü, işte yine yapayalnızım.
Birazdan girer odama yokluğun.
Işığım sönse de parlar daim yıldızım,
Gelmeden gider oldun be çokluğum!

Alt üst olmuş yolunda sandığım işler,
Çoktan sapmış amacından kader,
Elemden mahzun kalbimeilmek ilmek işler,
Bir başına yetim kalmış kucağımda keder.

Kaldır başını yeter daha eğilme!
Dik dur ki sevinmesin terkeden.
Çekil gayri engel olma seyrime,
Lafı olmaz bedhal oldum bendimden.

Perde inmiş nazarıma görmez artık âlemi,
Ne için vardın durdun karşımda alenî?
Ben doydum, al artık önümdeki eleme,
Al ki bitsin çilem, çeksin özüm elini.

Ve şeâmetim sona erdi dilber,
Bak şecaatim şehnaz olmuş gider,
Aşk-ı meşruda divaneyim,
Kadîm olana aşık olmuşum ki,
Her hatırlayıştâ aşkımı bilir.

Burhan Ali Yağmur

B Planı

Her insan noksandır burada biraz
Biraz sözcüğü de göreceli biraz.
Sözünün diğer yarısını ararken lisan,
O biraz noksanı tamamlamak ister insan.

İnsan, o biraz noksanı tamamlarken,
Başka bir noksanı kaçırır gözden.
Çünkü burada hiçbir şey tamam değil.
Bu yüzden her gün biraz ölür, tam değil.

Zaten zordur bir kez ve tam ölmek,
Onca zorluğun kolay olduğu bu yerde.
Bu kolay şeyin zorluğuyla cebelleşir durur,
Çünkü burada zor kolay, kolaysa zordur.

Günümüz diliyle ifade edersek zorluğu;
Mesela zordur bir zihne format atmak.
Bir tuşa dokunmak gibi kolay görünse de
Zordur bir kalbe dokunup hayat sunmak.

Eskilerin diliyle ifade edersek zorluğu;
Mesela zordur bir zihni dinlendirmek.
Koca gövdeyi bir yere atıp dinlensek de
Zordur şu kalbi bir yere atıp nefeslenmek.

Rabbin kelamıyla -ki en mühimi burada:
Herkes yalanladı olan biteni Hira'da.
Toprağa basanlar, altı yokmuş gibi yaşadı.
Bense kurtaramadım kendimi bu savaşta.
Bir B planım yok, O'nun mizanından başka.

Burhan Ali Yağmur

Beyaz Ateş

Bir zamanlar yakmakla tutuşmazken,
Görünmez olmuş yanıp öfkesinden.
Korlaştı içimdeki sönmez yangın
Şimdi harlı, katıksız ve de kızgın.

Avucumda taşıdığım su yetmiyor
Ve safımı hiç mi hiç belli etmiyor.
Yolun sonundaysa kalıyor bir vezin,
İşte şimdi halim İbrahim'den hazin.

Yağmur bekliyor içimde o ateş.
Gözleri patlarcasına ve serkeş.
Göge dikiyor bakışlarını yerden,
Uçuyor külleri gözündeki ferden.

Karmaşık bir hal alır ölümün vakti.
Her güne yeni bir endişe nöbeti.
Tam ve tez al canımı, bırakma yarım.
Ölüp dirildim işte, yine sendeledim.

Böyle yakarmak istemezdim ama yeğdir,
Böyle bir dünyada bir kez ve tam ölmek.
Öyle ya, karmak istemezdim ruhumu kirle.
Öyle bir dün ya da günde, ilmek ilmek.

Aradığım; güneşte buz denizde köz
Ve ateşte bir renkti belki turkuaz.
Fakat renk körü bir ateş içimde, beyaz.
Aradığım; ne güneş ne ateşte bir ayaz,
İçimde yanan beyaz ateşe bir su yaz.

Burhan Ali Yağmur

Bir çırpıda çırpınış

Üstünde bin yükle çıktı,
Varamadan çöktü omuzları insanın.
Hey gidi kokusu güzel keder,
Yaklaştıkça çekti içine insanı.

Eli çenesinde tünecip kaldırıma,
Kıstırdı köşede boynunu insanın.
Dediler avareliğinden dünyanın,
Değil, bu çaresizliğidir insanın.

Yaklaşıp kulağına "tahammül" dedi.
Usulca kenara itip kederleri,
Dedi hele şunlar şöyle dursun,
Kendine tahammülü yoktur insanın.

"Ve Li Rabbike Fesbir" semadan,
Yankılandı şah damarında insanın.
Teselli etti Övülmüş'ü yaradan,
Aslen dedi umumuna insanın.

Bir çırpıda okunup bitti,
Kederin kelamla vuslatı.
Kimin umrunda oluşan mısralar?
Bin çırpınışıla yazdığı insanın...

Burhan Ali Yağmur

Bir Çocuk Narince

İyi dinle,
Senden de bir parça var burada.
Hepimiz bir parça çocuğuz,
Büyüme için uyudu çoğumuz,
Yirmisinde maziye hasret yorgunuz,
Dertlere bezenmiş hüzünle solumuz.

Sen de biraz çocuksun, ben de!
Her şeyden muaf olduğumuz âna hasret.
Birkaç sporcu kartı elimizde servet.
Oyundan ıraksak eğer, işte orası gurbet.

Ne var sanki bu kadar büyüyecek?
Büyüyüp de ruhunu kirletecek.
Masumiyet nedir artık bilmeyecek.
Sızlanma, gözyaşı kırkta da dinmeyecek!

Fakat olsun
Ben hâlâ bir çocuğum.
En çok ömrümün çaresiz anlarında.
Hayatı şakaya almak istediğim,
Sonra ciddiyetle savaştığım her alanda...

Bir çocuğum ben.
Binlerce çocuğun ruhunu taşıyan
Bir çocuk narince.
Binlerce korkunun acısını yaşayan
Bir umut sadece...

Burhan Ali Yağmur

Bir Var Bir Yok

Bi' göz oda var!
Kirden manzarası belirsiz, buğulu bir cam.
Aylardır tıklanmamış ahşap bir kapı.
Bir de rutubetten pas ağlayan duvarlar!..

Bi' adam var!
Gizlice ağlayan, elinde bir resim.
Resminde manzarası: yüzü mütebessim..
İçi paramparça olsa da, onun ismi besim.

Bi' hayat var!
Hayallerin ötesinde, mücadele gerektiren,
Karanlığına güneş doğurmaya niyet etmiş,
Sonu hüsrân olsa da, pes etmeyi öteleyen.

Bi' yara var!
Her geçen gün seni dermansız kılan,
Canını acıtsa da senden parça sayılan.
Kabuğu pes etse de, izi hep galip ayrılan!

Bi' geçmiş var!
Mağlubiyet ve mahcubiyete gark olmuş,
Gözyaşıyla ve acısıyla üstesinden geldiği,
Kötü hatıralar, özlenenlerden fark olmuş!

Bi' şimdi var!
Geçmişe dönük, vakit kaybetmeye niyetli.
"Şimdi vaktin katili olmamalı!" diyen bir yürek,
"Kaybedecek vakit yok!" diye karşısında duran.

Bi' gelecek var!
Ne dünün ne bugünün hatırını sayan.
Umutsuzluğa zerre mahal tanımayan,
Başka gelecek yok, bir gelecek var!..

Ve bir ölüm var,
Yaşamak yok, sınırsız mutluluk yok.
Burası dünya, "sonsuzluklar" yok
Burada her şey, bir var bir yok.

Burhan Ali Yağmur

Biz Daima

Daima üzölmek istiyor gibi halimiz,
Sakallarımız artık çok hızlı büyüyor,
İlerleyen yaşımızdan veya gözyaşından...

Herkese baş sallıyoruz onaylar biçimde
Artık daha kolay vazgeçiyoruz fikrimizden
Uysallık değil sebebi bıkkınlık belki
Ya da belki değil de besbelli demeli.

Taş gibi kaskatı kesilmiş gönüllerimiz
Daha kolay ezip geçiyoruz güzel şeyleri
Onca kötölük arasında güzel olan her şeyi
Görmezden gelmeyi öğrendik zamanla.

Şimdi biz daima gözyaşı dökmek istiyoruz
Belki o son tohumu filizlendirmek için
Umut filizine can verip yeşertmek
Ya da o son güzel vakti getirmek için
Çaresiz bir yalvarıştır şimdi gözyaşlarımız.

Bilseydik böyle kahırdan susacağımızı
Dilimizi taşımaya ne hacettir ki!
Hem en önemli günde mühürlenecekse
Ne diye savunsun bugün yalandan bizi?

Yarın herkes birbirinden kaçacaksa eğer,
Bugün aşkı kim sırtında kambur eder ki?
Artık sadece aşık gibi görünüyoruz,
Belki sebebi o büyük boşluktur kalpteki.

Ağlamaktan şikayetçi olan bir kalbi
His fakirliğinden suçlamalı artık.
Bilseydik gözyaşının kıymetini belki
Hissizlikten parçalardık göğüs kafesimizi.

Belki artık daima gülümsemek isteriz,
Hissetmeye başlarız iyi kötü her şeyi.
Adım atacak dermanı da buluruz bir gün
Gidecek güzel bir yer bulursak belki...

Burhan Ali Yağmur

Buğulu Güzler

Öyle kızgınım ki şu lekeli kalplere,
Gırtlaktan aşağı kor bırakıyorlar.
Vahşettir canı tutuşturmaya çalışmak.
Sözcükleri öylece susturuyorlar.

Bıçak gibi kesiliveriyor sesler,
Sor taş mı kesildi bu susmaz diller.
Uçsuz çöllerde susuz bırakıp da,
İnsanı damlaya muhtaç ediyorlar.

Kesreti dokuz köyde yalanlarla besleyip,
Vahdeti onuncu köyden kovmak istiyorlar.
Menfuratı inci mercan ile süsleyip,
Mahbûbata dair ne varsa söküyorlar.

Korkutuyorlar bizi ey hazin kalbim!
Asileştikçe sefillikle tehdit ediyorlar.
Ağlayıp yırtındıkça mahzun gözlerle,
Bizi gözyaşı tüketmekle suçluyorlar.

Buğulu gözlerle camdan baktırıp,
Net göremeyişimizle alay ediyorlar.
Dört bir yandan üstümüze saldırıp,
Aşağılık bir intihar süsü veriyorlar.

Söneyazmış bir gaz lambamız vardı,
Yolumuz izimiz çamura bulanmıştı,
Ne diken belliydi o vakit ne de gül,
Şimdi burnumuzun dibinde güneşler doğuyor,
Fakat Allah'ım gözler kör, müdrik olamıyor.

Burhan Ali Yağmur

Camlar

Camlar netliğinden göstermiyordu kendini,
sana gelirken.
Şimdi her yer buzlu,
Her yön puslu
Ve buğulu her cam.

Fark etmiyor artık,
camlarda manzara aramak.
Şimdi her yer kıraç,
Her yol çorak
Ve cehennem her yan.

Burhan Ali Yağmur

Cebren Senaryo

Akıp giden zaman kurgusal bir metin,
Dört başı mamur bir rüyada gözlerin.
Yakaza halinden derde göz açınca,
Dert başı saran kara dumandı, derin.

Akıp giden zaman, o zaman değilse.
Ruhumdan akan dikenli dert seliyse.
Zamana yenilip gözüm kapanınca,
Batıp dikene kanayan can evimse.

Ve akıp giden zamana uydum demin.
Karşımda durdu ölüm kendinden emin.
Olan bitene göz yummak şart olunca,
Ses etmeden daldı toprağa gözlerim.

Burhan Ali Yağmur

Çiçek Hatırı

Klasik bir İstanbul şiiri yazmak
Değildir haddime asla.
Manzarasına bir süs de sevilendir.
O vakit daha güzel gökyüzüne bakmak.

Bir göçmen kuş olsam sıradan
Çırpınsam gölge olsam başında.
Ya mevsim gelince ayrılmak oradan?
Ölmek yeğdir gidip yaban ele konamam.

Bir şehre aşıkça şairi bakmadan
Hatırı büyüktür orada biten çiçeğin.
Tüm çiçekler yapmacıktır haybeden,
İhtişamı kuru bir renktir kokmayan.

Şimdi Eyüp'te yalnızdır ayak izlerim,
Yola çıkmadan tükendi yorgun dizlerim.
Yine bu hasretliği gönlümde gizlerim.
Demesin kimse bana, şehir her hâlde güzel.
Demesin kimse sakın, şiir öyle de güzel.

Burhan Ali Yağmur

Çocuk, Kuş, Ölüm

Oradaydın sen de, ay gibi.
Cemalin tam aksime dönük.
Benden habersiz, benden donuk,
Benden soğuksun, bense sönük.

Şehrin acı dolu ölüm sadaları,
İçimdeki bahçede yankılanıyor.
Kapısı kırık evime doğru koşup,
Ölümler akın akın hücum ediyor.

Bir çocuk öldü dendi kara bir güz.
İçimdekinden farklı suskun bir yüz.
Gerçek bir çocuk kapattı fütursuz,
Ürkerek kırptığı küs gözlerini.

Çeyrek asır bitti ordan sürüleli,
Her an bir derde kapı aralıyorum.
Çıkmaz yol olduğunu bildim bileli,
Artık kaçmaya kapı aramıyorum.

Aslında, asla bu diyarda olmadım.
Aslı astarı budur işte solmamın.
Asma bahçelerde keyif çatamadım.
Asırlar olmadan sürgünüm dolmalı.

Ben yaş alamam paslanıp yıllanırım.
Dünkü ekmek gibi, küfe bulanırım.
Çünkü varlığım bir canlıdan ziyade,
Kuru bir topraktan ibaretti sizce.

Buruk gönlümü kime verdimse,
Vurup geçti bir pençe sessizce.
Bir tebessümle ısınacakken,
Kim ateş yakar artık gönlümce?

Devrildi işte içimdeki hükümet.
Darbe yasası hükmediyor nihayet.
İsyan, içimde yavru kuşları vurdu.
Boş cesetler uçuyor ve bu cinayet,
Bir tek sen ölmedin, bu nasıl kıyamet?

Burhan Ali Yağmur

Daha Az Seviyoruz

Renk körü sayardım kendimi,
Efkârım karartınca bendimi.
Siyaha boyadı gökkuşuğu rengimi,
Ondan daha az seviyorum bu âlemi.

Koşmaktan soluğu kesilen cesedi,
Dinlenmek umudu yaşattı bir nevi.
İçinde zalimce tutanlardan hasedi,
Şimdi daha az seviyorum bu âlemi.

Bol keseden dağıtılan küflü hüznü,
Bertaraf eder mi masumun puslu yüzü?
Hüzünle kararmışken mavi gökyüzüm,
Şimdi daha az seviyorum bu âlemi.

Mumum da yükselen değildir hâr,
Gönlüm tutuşup olmuş bir sakar.
Artık bitmeyecek olup gelse de bahar,
Şimdi daha az seviyorum bu âlemi.

Şahit olursa gözlerim bir güzel renge,
Belki severim bu âlemi ben de.
Ama hep gerilecek siyahça bir perde.
Gerçek aşk gizli diye başka bir yerde,
İşte şimdi daha az seviyorum cümle âlemi.
İşte şimdi daha az seviyor cümleleri kalemim.

Burhan Ali Yağmur

Duraklama Dönemi

İlk defa koşmuyorum,
Beklendiğim bir yer yok,
Yetişmem gereken kimse de,
Kendimdeyim, bu yeterli.

Olmam gereken yerdeyim,
Üstü kapalı bir otobüs durağı..
Buraya yağmur değmiyor.
Lüzumu yok, o yüzden koşmuyorum.

"Bu saatte otobüs gelmez evlat."
"Beklemiyorum ki bey amca,
Yetişmem gereken bir saat yok,
Olmam gereken zamandayım!"

"Şu kimliğine bir bakalım."
Kimlik.. Kimdim ben?..
"İyi de neden, kimseden kaçmıyorum.
Bırakın işte, ilk defa koşmuyorum."

Burhan Ali Yağmur

Gamsız Ruhlar

Kimsem yok, bak üşümeye başladım.
Yalnızlık öğretiyor ama tahammül edebilmeyi
Batmasın gözüne ağarmış saçlarım,
İbret bil, düşünmekten ağaran saçları seyretmeyi.

Sonbahar dolaşmaya başladı damarlarımda,
Gönlüm yapraklarını döktü, birtek dalları var.
Sesin cevelan olmuş kulaklarımda,
Bekletme daha kadın, yakındır ecelim, vakit dar.

Kafamın içi darmaduman sanki kış kıyamet,
Düşündükçe batar sandalım, nereye kadar sabret,
Bu tutunduğum son dalım, hayat denizinde batıyorum
Uzatsan elini, bir hayaldir, çıkıp kıyıda yaşıyorum.

Korkmuyorum artık yalnızlıktan, sokak lambaları ışığım oldu.
Korktuğum şey çoktan gelmiş başıma, aklım yalnızlığa evlatlık oldu.
Defalarca ölüp dirilmişim her gece, zifiri karanlıklar kefenim oldu.
Binlerce insanla dolu bu şehir, mezar taşım gibi تنها oldu!

Nasıl anlasın beni gamsız ruhlar,
Sınanmadan bilinir mi elemeler acılar.
Gözlerim karardı, aklım kalbime kahırlanır,
Düşman değil ki, her gece kalbim aklımda ağırlanır.

Burhan Ali Yağmur

Garda İftar

Adam, sakince koydu kahrını tabağa.
Bakmasalardı göz yaşı da ekecekti.
Uykusu bastırıp uyanınca sabaha,
Adam kahırla iftar etti ve doydı kahıra.

Kadın, yavrusu yanında yola koyuldu.
Ürkek bakış, tedirgin ayakla sürerken,
Sanki o bakış dönüşmüştü bir sancıya.
Kadın acıyla iftar etti ve doydı acıya.

Çocuk, her şeyden habersiz gülerken solda,
Kulağında bir tokat patladı aniden.
Dondurma yerededir ve yenisi ilerdedir
Çocuk azarla iftar etti ve doydı azara.

Adam, bu defa kocamış ihtiyarlardan,
Ama saçı siyahtı biraz benimkinden.
Gamlandı yanında duran destekçisinden.
İhtiyar gamla iftar etti ve doydı gama.

Genç, bir çift göze bakıp doymak uğruna,
Korkuyla aşır geldi dikenli yolları.
Garda veda vakti gelip çatığında,
Genç, matemle iftar etti ve doydı mateme.

İnsan, emaneti teslim etti hasretine.
Sunuldu bir irin kaynayan şerbetine.
Bir gün daha dilendi sığınır rahmetine.
Fakat sunulan ikram geriye çevrilmezdi,
İnsan kanla iftar etti ve doydı zulmetine.

Burhan Ali Yağmur

Geçmiştir Tüketen

Beş yıl önce tükendi her şey.
Ya da birkaç beş yıl bilmiyorum.
Sabahın parlayan aydınlıkları,
Dünyanın karanlık yüzünde kaldı artık.

Beş yıl öncesinde kaldı işte her şey.
Pir ü pak değildi belki gökyüzü,
Ama kol gezmiyordu da keder,
Yıllar önceydi sanırım hatırlamıyorum.

Bu geçen yıllar kirletti hafızamı.
Başımı yastığa koyduğumda,
Az şey bilirdim hayata dair
Ve çok az şey kurcalardı kafamı
Her şey birkaç beş yıl öncesinde kaldı.

Bir şans daha verebilirdim hayata,
O birkaç beş yıl geçip gitmeseydi.
Fakat şimdi yıllar geçti üstümden
Ve birkaç beş yıl daha yaşlandı kalbim.

Beş yıl önce çıktı dünyanın çivisi.
Onun öncesinde bir tek paslıydı.
Bugün kıvranarak dönüyor boşlukta,
Öldürün beni der gibi acıyla.

O yıllarda çaylar insanla sohbet ederdi.
Beklerken soğumazlardı da.
Çünkü tek can sağlığı vardı bardakta.
Bugün önümüzde acılaşıyor çaylar, insanlar.
Çayın acısı yeniden demlenir de, ya insanlar?

O yıllardı, rahat nefes alabildiğim
Ağaçlar oksijen esirgemezdi semaya
Çiçekler miskleri saçarak dizilirdi toprağa
Birkaç beş yıl önce renkliydi bulvarlar
Bugün yapma çiçekler açıyor vazolarda.

Yıllar önce harcanmazdı insan arı
İsraf denince ekmek aş gelmezdi akla
Usulca çatlıyor yürekte edep damarı
İffet farenin kemirdiği bir perde bugün

Birkaç beş yıl önce kederli sözler
Birkaç dizede düşerdi gözden
Bugün mürekkep kuruyor tükenmez kalemlerimde,
Şiirlerim çok uzun sürüyor keder kelimelerimde.

Geçen yıllar durdurdu dünyamızı.
Durmuşken inmek istenmemiş midir?
O birkaç beş yıl her şeyi mahvetti.
Birçok şeyi mahveden birkaç yıl yok mudur her yaşamda?

Burhan Ali Yağmur

Gibi

Ne balıkça yüzer, ne kuşça uçarım,
Bunlardan maada yaya göçerim.
Ne dünyaya küser, ne zulmüne susarım,
Çakarak selamım, vakurla geçerim.

Ben öyle elim arkada gezemem,
Sınırlarım arştan belli levhalarda.
Gözümle gönlüme hudut da çizemem,
Ondan ikinci kez doğdum şubatlarında.

Başımı rahat koyarsam yastığa,
Ertesi gün asilce bedelini ödetir.
Ben üzülmesem de bekkâyım yadırgama,
Gözyaşı ruhumun kederini giderir.

Yıkıp dökemem ya ben sen gibi,
Yıkık dökük zaten gönlümün dibi,
Yolun sonunu evvelden bilirim,
Yorgun solum artık, berzahta dipdiri.

Yıprandımsa kendimi ararken oldu,
Yüzün ekşitme misafirim sen gibi.
Üç günden az kaldı, vakit hayli doldu.
Ölüm eşğinde, sezersin sen de ben gibi.

Boş söze kanma, dünya yalan bir yoldu,
Körler ülkesinde güzelsin tıpkı ben gibi.
Sakın gafil olup aldanma, ömür soldu.
Azrail eşliğinde gezersin sen de ben gibi.

Çoğunluğa aldanıp taatten yılma,
Yaşamdan vazgeçip kalemin kırma,
Unutma azınlıktır Hakk'ı tutan,
Hû nezdinde özelsin inci mercan gibi...

Burhan Ali Yağmur

Göz Ağrım

Sen gözümün ağrısıydın,
Ben alemin sağırı.
Herkes beni sayıklarken,
Ben "Bi sen..." diye bağırdım.

Burhan Ali Yağmur

Güneş

Bu arsız güneş,
Çeyrek asır önce yokluğumun,
Üzerine doğunca soğukluğumun,
Tir tir titreyen kalbimin kandili...

Benim ol güneş!
Gün yüzüne çıkarmadan,
Tamamlanmamış şiirlerimi bitir de,
Gülmemiş gözlerimin vebalini öde!

Sen güneş; gelip
Üzerimi ört buz kestiren bir kış sabahı.
Bu soğuklar beni öldürecek.
Beni bilirsin gıkım çıkmaz, dindir acımı.

Benimdin ya güneş,
Koparıp attılar göğümden.
Her yer karanlık oldu sonra,
Ben değil inancım kayboldu göğsümden.

Doğmasan da artık, küsmem...
Öbür yarıda bana benzeyen birine gül.
Umut vermeden ısıt ikinci beni,
Olur ya koparırlar yine, üşümesin bedeni...

Ah be güneş,
Sen değil misin, zalimi mazlumdan
Ayırmadan ısıtıp ısıtan?
Bakma, nadir de olsa küserim bundan.

Ve güneş;
Ya doğ artık batıdan,
Ya da zalimden kısıp, hak edeni ısıt.
Ya zalime kaynakayan cehennem ol,
Ya da gücendirmeden beni, cehennem ol!

Burhan Ali Yağmur

Hâhiş

Bahar gibi geldin ÷lkeme,
Yepisyeyil oldu bak her yer.
Böyle bir pekiştirme yok biliyorum.
İşte her şey pekişti anlamsızca.

Gizliden severim ben çoğu kez.
Diyemem hepsini duygularımın.
Böyle sevmek noksandır biliyorum.
Taş koyarlar diye amansızca.

Nefes nefese kalıyorum,
Burada oksijen var elbette.
Böyle solumak yeter biliyorum.
Sen de nefes ol bana yapraksızca.

Ne çok yakışırısın yanıma,
Hayali bile ömür uzatır.
Bir anda oldu sanki biliyorum.
Çıkageldim kapına zamansızca.

Dil bilgisini de unuttum,
Söylüyor seni her hücrem.
Yüklem başta olmuş biliyorum.
Aşkın yükünden devrildi cümlem.

Uzak şimdi bana oralar.
Koşsam durmadan, açılır yollar.
Demek de kolay gerçi biliyorum.
Kuşlar gösterse bana yol yordam.

Şimdi güzelliği beklemek vakti,
Şabırsızlığa lüzum yok.
Dayanmak çok zor biliyorum.
Bir an evvel demeye yüzüm yok.
Bu ziyadesiyle hâhiş...

Burhan Ali Yağmur

Hastane Önü Parkı

Hastane önü parkı;
Hakkı hiç iade edilmemiş gibi
Bir parktan hallice yüklü
Bankı, bir banktan hallice küflü
Sanki bir aşktan hallice suçlu.

Sıradan bir alandan ziyadesiyle kutlu
Solgun yüzlere ev, ölümlere şahit.
Aslen yeşeren çimler umur dışı.
Ortada bir oyun parkı,
Salıncak talipleri bir hayli mutlu.

Zaman geçmiyor akasyanın dibinde,
Gölgesi için orda ama iltifat etmez.
Akrep döndükçe aleyhine işliyor,
Ondan, tik taklara sağır ve biraz nankör.

Parkı mesken tutanlar için her şey boş.
Her şeyin son modeli artık hurda.
Tomarla paralar -ki anlamsız orada
Çünkü o, hastane önü parkı.

Kavuşuruz dert etme,
Bir hastane önü parkında,
Öleyazmış bir akasya dibinde.
Bu defa saatleri kulaklarımıza asarız,
Tik taklar ayak parmaklarımızdan duyulur.

Hakkını veririz belki bu dertli yeşilliğin
Akasyaya gölgesi için iltifatlar dizeriz.
O ki zamanı lehimize çevirir.
Belki ölümü değil hayatı bekleriz,
Bil ki bir hastane önü parkında.

Burhan Ali Yağmur

Hayal

Yüzüm mahrum kalırsa gözlerinden,
Bir kabir kazılır bana fizanda.
Bir kul fatiha okumaya niyetlense ruhuma,
Bitiremeden unutacağı uzak diyarlara,
Seni tanımamış taşlara gömülür cesedim.

Bir an soluklansan kuru ağaç altında,
Çiçekleriyle kışkandırır leylakları o andan sonra.
Sonra kırk yıl kırağı düşmez dallarına,
Belki çaput bağlamaya gelen de olur,
Soluklanan güzelin ışığından dilerler bir şua.

Kayıp hislerimin ellerinden tutmuş bir gölge,
Onları bulanın sen olduğunu görünce,
Daha evvel kaybetmek isterim böyle kalbe.
Sana şiir yazmak kenarda kalsın şöyle,
Senin için bir şiir olmak isterdim ömrümce.

İnsandan ziyade bir inci yaratmış Allah,
Bakmaya cesaret edersem sana bir lahza,
Canımın yarısını bırakırım sende ey mâh...
Adının etrafında kalem oynatmak mı zinhar!
Aklımdan geçirsem olurum mecnun eyvah...

Burhan Ali Yağmur

Hayatlı Ölüm

Örölmüş ağ gibi ruhsuz kelimelerle
Laflar dököldü yolumun sapaklarına.
Üstünü örtemediğim hakikatlerle
Mani olamıyor gözüm kapaklarına.

Önüme geçip set örmesin bu dünyalık
Lime lime bölündü susuz topraklarım.
Üzüntü gelip kollarımda ters doğmasın
Melaldi ezelden benim öteki adım.

Hatırım geçmiyor lav döken sıcaklara
Aşıp gidiyor boyumu dağlık alevler.
Yollarım çıksa dahi serin ırmaklara
Ateşsiz yakıyor içimi kuytu evler.

Hayalleri ölüyor her yerde yurdumun
Akıntıda boğuluyor sanki bir anlık.
Yetişip tutacakken kenardan umudu
Atıl bırakıyor ortada kör karanlık.

Ölçüsüz dünyada tek hakikat var: hayat.
Ümidim hayatta ruh ölmeden yaşamak.
Hatırımda uçsuz bucaksız dert olsa da
Yatıştıran bedenimi, bir karış toprak.

Burhan Ali Yağmur

Hülasa

Gökyüzüm,
güneşim hafif mağrur.
Ayağımın altındaki taşlarsa daha vakur.
Yamacımda kurumuş otlar asil biraz.
Dipsiz çukurda tuzlu sularım daha hırçın.
Manzaram ve ağacım yalnız.
Ve kalbim daha olgun artık.
Daha olgun ama yorgun ve yapayalnız.

Yüreğiniz gibi,
Siyahlaşıyor dünya günbegün.
Geceye bahane bulmayın
Zifir çıkıyor içinizden her geçen gün.
Gökyüzüm çatlak,
Asırların suyu sızıyor aralıklardan.
İşte bir ömür boyunca
Mutluluğu idam edenler.
Şimdi inkar ediyor,
Darağacında nöbet tutup,
İdam fermanımı imzalayanlar.

İşte bir ömür boyu
Saatleri sessize alanlar.
Bir ömür
Vaktin sesinden rahatsız olanlar.
Yoksa bu yüzden mi üretildi
Saniyesi sessizce dönen saatler
Bu yüzden mi anlamıyor kimse
Vakit denenin nasıl geçtiğini?
Ve yine inkar ediyor
Saatleri sessize alıp
Tiktaklara kulak tıkayanlar.

İçimizde; zamandan münezzeh
Azalmaz kaygılar
Erimez zımparalar vardı.
Ve bu hüznün faslını
Biraz daha ertelemek için
Yolu tekrar başa sardık.
Artık;
Eskisi gibi bakamıyoruz
Çünkü kalpler ölü doğdu
Gözyaşları gibi ölü doğduk
Ve bedeni toprağa gömüyorduk
Bu fasıl bitsin istemeyerek.

Nasıl sindirir zihin
Bu örtbas edilmez tutarsızlığı
Gökyüzü dahi barındırmıyorken
Aynı anda karanlık ve aydınlığı.
Kurgulanırken her şeyin illeti
Düşünmek, parçalamış tüm damarlarımı.

Terk edilmişler fark edilmemiş
Ve körüklenmişken kahkahalarla.

Hem en olmadık zamanda
Kurumuş yeşeren bedenim.
Salkım söğüdün yapraklarından
Ve bir suçludan daha mahcup ruhum
Bağışlansın yüce bir kudret tarafından.
Kafes kafes derde hapis aklımı
Habis bir dünyadan göçmeden
Paklasın o yüce kudret.

Aydınlanıyor işte o kapalı gökyüzü
Etrafa kibarca saçılan tehditler
Son bir şansa bırakıyor yerini.
Tehdit ve bir şans daha
Tekrarlıyor kutsal kitabında.
Çünkü artık mahcup
Dünkü artıklarına bakıp,
Derin bir iç çeken çocuk.
Ve boşa alınan her nefesi
Geri soluyor şimdi mahcubiyetle.

Derken;
-ikenli sözcükleri seviyorken
Gençken, çocukken ve küçükken.
Dikenli sözcükler kuşatıyor sözlerimi.
İnsanken insanlık diye,
bir söz çalınıyor kulağıma bir yandan
Sonra insanlık çalınıyor dünyamdan.
Rubbema diyor,
Dönecek insanlık hasleti,
Rubbema, bitecek insanın hasreti.

Bakındım, dinledim ve cehdettim.
Ama ne gördüm ne işittim ne fehmettim
Olanların sessizce bitişini.
Olan biten terkibi
Geniş zamanı kuşatıyor gibiyse de
Olan biten artık olup bitendi geçmişte.
Ve aklım bunu idrak etmişse de,
İdrak dahi
miş'li geçmiş zamanda gerçekleşmişti.

İşte olan biten,
Çocukken, bir teravih sonrası
Bir lokması eksik bir gofret düşüyor payıma.
Gençken, derken de
Sonrası gelmiyor.
Çünkü gençliğini yaşayamayan
Cümle kuramıyor gençken diye.
Çünkü yaşamak gerekiyor

Çünkü yaşamak eritiyor
Çünkü yaşayan anlatıyor olan bitenin özetini.
Çünkü yaşanan an batıyor doğan her güneş gibi.

Burhan Ali Yağmur

H'üzüntüm

Şu soluk tavanı izlemekten yoruldu sâdık
Şuratsız duvarların arkadaşlığından da gına geldi
Samimiyetine inandığım tozlu bir pencere var işte
O da ara sıra farklı manzaralar gösterir diye.

Zoruma gidiyor artık içimde bir depresifle yaşamak
Ancak kağıda gömülerek yapıyorum işte kaçamak
Kaçmak da bir yere kadar, bilirim elbet sâdık
Fırar bitecek bir gün, kaçacak yer kalmayacak.

Yahu zoruma gidiyor sâdık, gücüme gidiyor diyorum
Kendi içimde mülteci hayatı yaşıyorum
Koymuşlar beni kuş uçmaz kervan geçmez bi şehre
Ben gönül yurdunda sürgün hayatı yaşıyorum.

Vakitsiz gelmişim dünya sürgününe
Tadı tuzu kalmamış bu yavan diyarların.
Yanımda güzel olan ne varsa küs ayrılmışım,
Yan ulan demişler, o gün bugündür yanarım işte sâdık.

Benden geçti gayrı sâdık
Hem yaralı hem doktor olamıyorum
Attım zaten bütün ithamları, daha iflah olmam
Harcadıklarımın kalan nasihatlerimi sen bari dinle.

Ensende hissetsen de ölümün nefesini
Mum ışığında dinle kalbinin haykırış sesini
Yitirme umut bağladığın yaşam hevesini
Kırarsan kır hapsedildiğin kafesini sâdık

Yorgunluktan kısılan göz kapağını arala
Sana çizgi çekenleri tek kalemde karala
Sor bakalım gönlüne istekleri nelermiş
Kağıt kalem al eline meramını sırala.

Kalk ayağa sâdık kalk
Bak etrafına kim merhamet eder düşene
Kaç kurtul ateşi göğe yükselen yangından
İyice uzaklaş bu kötü insanlardan, çekil köşene...

Tükendim sâdık, bak yazacak derman kalmadı.
Neyse ki lanet gece gidiyor ufuklarımdan.
Yine diri kalkıyorum yatağımdan,
Hüzün yine öldürmedi.

Müsaadenle, ben gideyim artık
Kaldırımlar, sönmüş sokak lambaları,
Dert yandığım kuşlar bekler,
Yavan şehir beni bekler şimdi sâdık.

Burhan Ali Yağmur

İnat

Müzik sesi bastırđı yine haykırışları,
Kolay olmaz onarmak, yaptığın yıkışları,
Kış ortasında kalmışken yuvamı yakışlarını,
Unutsam artık gururumu ezen bakışlarını.

Kış faslında ocağın olacaktım,
Hazanda gönlüne bahar diye dolacaktım,
Her çekışte papatyan gibi kokacaktım
Sen çok yaşa diye erken solacaktım

Sahiden hayal, hayal olmakla kalırmış,
Boşuna vakit öldürmekmiş gözleri kapamak.
Hayat verdiklerini kat kat alırmış meğer,
Borçlanmışım hayata gözlerine bakarak.

Ehlim olmak varken ağyar olmayı seçtin,
Ve toprak misali üstüme basıp geçtin,
Nasıl da inada binmiş bana karşı tavırların,
Cennet olsam cehenneme gidermiş ayakların!

Burhan Ali Yağmur

İşte Böyle Sâdik

Çok tuhaf değil mi sadık?
Hak etmediğim ne çok şey var,
Veya hak edip alamadığım?

Ne çok giden var, ardından baktığım!
Meğer biriktirdiklerimmiş pişmanlığım.
Kaç düğüm var boğazımda,
Yıllarca uğraşıp yutkunamadığım..

İnandığım..
Kaç kişi daha var yalanlarına kandığım?
Yüzüme güleni nimet bilip dost sandığım,
Kaç dert kaldı göğsüme sarıp sakladığım?

Ne çok duvar vardı derdimi yandığım,
Dayanamadılar, onların da renkleri soldu.
Yürüdüğüm yollar ne de kalabalıktı,
Şimdi onlar da benim gibi yalnız oldu!

Ah gözyaşlarım..
Kaç katre kaldı, sakallarımı suladığım?
Bu kaçınıcı kağıt, kanla karışık karaladığım?
Ağladıkça kan revan acıya buladığım..

Hiçbir şey kalmamış elimde sadık,
Meğer hepsi hayallerimden ibaretmiş.
Hepsi yalandan gülmüş suratıma,
Yürekten inandığım her şey ihanetmiş.
Mecalim kalmadı, bu şiir de bir nefesten ibaretmiş!..

Burhan Ali Yağmur

Kağıt

Ey şiihlere mesken, ağaçtan bozma mahluk!
Gel de kederimle siyaha boyansın beyazlığın.
Aç avuçlarını, bir düşün daha karalansın kalemim,
Yazsın yalnızlığını göğsüne perçem vururcasına.

Yavaş yavaş zifir kaplasın kardan aydınlık yüzünü
Yüzün karardıkça alacalansın şairin depresifçe yazdığı.
Çekilsin göz kapaklarına inmiş soğuk perdeleri,
Güzel manzaralara açılsın evinin münzevî pencereleri.

Ey ağaçtan bozma mahluk!
Ey bütün yalnızların ve yalnızlıkların sırdaşı!
Her yanımı kuşatan dertlerimi dinlemekle kalma,
Konuşup merhem ol sarmaya çalıştığım yaralara.

Ölüyoruz,
Tıpkı sayfa sonuna geldikçe yazacak yerin kalmayışı gibi.
Dünyanın sonuna yaklaşıyoruz ey kağıt.
Daha fazla kaçacak yer yok, ölüyoruz.

Burhan Ali Yağmur

Kahin'e

Bir sis gibi çökmüşse ismim hayatına,
Güneşin doğmasını bekle şafağında.
Artık netse önünde açılan yollar,
Şükür secdesine var seccade kucağında.

Bilseydi insan yarının neler gizlediğini,
Daha içten yanar canı, bilse istediğini.
Nimettir insana hayatında sırla bilmediği,
Yanmak isteyen dilesin içten kahinliğini.

Aşarsa haddini insan merak ile akıbetini,
Hiçkırıkla döker gözlerinden çiğ tanelerini.
Sabırla beklesen tevekkül edip çekeceğini,
Yük binmez omzuna, taşırsın hafif heybelerini.

Yetecekse artık güneş yolları aydınlatmaya,
Ki nice sisler içinde geçer insanın âlemi,
Yürüyelim her şeyi güneş gibi hayal edip.
Fakat kalır kursakta tüm hayaller alenî.
Ansızın açılır vazgeçip terk edilen bir muamma,
İşte tıkanır tümsekte tüm nefesi âdemin.

Burhan Ali Yağmur

Kalanlar

Dinle beni, ukde kaldı içimde.
Yıllarca sevmişim seni,
Ama unutmuşum işte söylemeyi.
Bir şey umduğumdan değil ya işte
Boşluk bırakmış göğsümde itiraf edemeyişlerim.

Yanıp kül olmuşta gönlüm bağırm,
Senin aşkın söndürmüş gönül ateşimi.
İsmi andım bak, başladı kalp ağrım
Dolar mı içimdeki boşluğu gidişinin?

Kazanmadan kaybedemezmiş insan,
Keşke kazanmasaydım diyorum bazen
Pişmanlığımdan değil aslında
İçimdeki seni kaybetmek daha acı inan

Her masal mutlu sonla bitermiş
Gerçi biz masal kadar olmadık seninle
Gözbebeklerinde yaşamak isterdim,
Keşke kapatmasaydın gözlerini sen de.

En çokta sebepsiz terkedilmeler koyar adama,
Sevmedim demekten daha mı masum sebepsiz terketmeler?
Tüm suçu sebepsizliğe yüklemem hayır
Küheylan zaten söylemiş: "Bir bahaneden ibaret terk ediş..."

Burhan Ali Yağmur

Kelimât

Çok şey yol buldu kendine,
Bıaktınız beni bir kağıt başında.
Söylenen her şey takıldı silgiye,
Kaldınız sırayla aklımın ucunda.

Kendime zaman verdiğim zamanlar,
 Ömrüme ziyan o yelkovanlar.
 Ayırt edemedim siz sözcükler olmadan,
 Ondan karışıyor zamanla barışanlar.

İçimde soluksuz ürpertiler,
 Ansızın çıkıyor boğazıma sinsice.
 Yoluma taşlar düşüyor tepelerden,
 Her zerresi sızıyor damarımdan gizlice.

Gövdem maviliklere koştukça,
 Hava değil bulutlar kararıyor.
 Yaşadıkça açılır sandığım içim,
 Evvelce battığım karanlığa takılıyor.

Gözlerim bıkkın ve çökmüş
 Kurumuş camlara ıslak bakmaktan.
 Ne kalem ne de kağıtlar görmüş,
 Bir kelam doğduğunu sözcükler olmadan.

Burhan Ali Yağmur

Malûmat

Yorgun düşmüş mahzun gönlün.
Buralar titriyor siteminden, gördüm.
Bir garâibe düşmüşsün ayrılıktan.
Yollar hasretlik doğurmuş kollarına.

Bir yabancı hali çökmüş güzel ruhuna.
Gördüğü günler kadar aşınadır nuruna.
Her yorgun yığılıp kalırdı bitkin omzuna.
Tanıyorum diyor beyim, sevse uğrar yoluma.

İnsana düşen tevekkül idi sükûtle,
İçtihada sığınıp beklemektir sabırla,
Yarını düşünmek yorarken seni kahırla,
Keşke diyor ey gönül, yazılsaydın alınına.

Ama çok şiir boğuldu kör kuyularda.
Ne çarıklar eskidi uçsuz yollarda.
Sonu kaçınılmaz olan alevli korlarda,
Heba oldu ömür bahaneli sonlarda.

Burhan Ali Yağmur

Misal

İçindeki kesafeti inkar edip yaşa.
Orada hiç karanlık yokmuş gibi,
Sanki hiç can yakmamışsın gibi.

Hoş rayihalar yolla burun direklerine,
Kimse dikenli yanını görmemiş de
Hep nahif bir gülmüşsün gibi.

Hoş tebessümler bırak yol kenarlarına
Hiç kimseye surat asmamışsın da
Hep hafifçe gülmüşsün gibi.

Hiç bitmeyecek rüyalarda olsan da
Sen bir yüzünü dön daima,
Sanki başka hiç yüzün yokmuş gibi.

Kelam etmeden konuş dünyayla
Ateşi yükselen bir çukurda sessizce yan,
Bedenin kızarıyormuş ama kızamıyormuşsun gibi.

Gözyaşı dök sonra ayrılırken oralardan,
Belirsiz yaşlar aksın kirpiklerinden,
Sanki gerçekten üzülyormuşsun gibi.

Burhan Ali Yağmur

Mum da Sessiz Yanar

Bir mum daha sessizce tükendi,
Ve kaç tane daha ben eridim?
Bir umut daha mı astı kendini,
Gönlün benden ne kadar beridir?

Yazar mı ki tekrar, tek kalemde silen,
Gönlün şimdi hangi gönlün eşidir?
Tamamlanır mı peki her gün eksilen,
Kim bilir yollar ne zaman kesişir?

Ne mumlar çığlık atarak yanar,
Ne de umutlar darağacından iner,
Gönlün gönlüme uzaktan bakar,
Uzak da olsa kokun göğsüme siner.

Silmişse kalem, defterin sokağına uğramaz,
Eksik yaşasa da minnet etmeyecek belli ki.
Maşukuna varmışsa gönül, gayrına bakmaz.
Yollar mı kesişecek?
Çıkmamışsa uçuruma, belki..

Burhan Ali Yağmur

Ne

Tohumunda haya olmadıktan sonra,
Toprağa girsen ne filizlensen ne?

Edeple sulanmadıktan sonra,
Yeşermiş olsan ne, sümbül versen ne?

Ahlak güneşiyle güneşlenmedikten sonra,
Başaklansan ne, çiçek açsan ne?

İslam'la yoğurulmadıktan sonra,
Ekmek olsan ne, kursağa girsen ne?

İffetinle yaşamadıktan sonra,
Beşere taam olsan ne, şarab olsan ne?

Allah için koşmadıktan sonra,
Kötürüm olsan ne, dağlar aşsan ne?

İsm-i Rabb'i anmadıktan sonra,
Geveze olsan ne, lâl olsan ne?

Nazar-ı Hakk'la sarf-ü nazar etmedikten sonra,
Temâşâ etsen ne, âmâ olsan ne?

Burhan Ali Yağmur

Nisyanım

Istirap mı yoksa lütuf muydu unutmak,
Hatırladıkça dibe batıp boğulmak...
Unutmak istediklerim masal mı yoksa,
Ya da sevgisizlik mi hayatta noksan.

Bazen unutmak olur gönlünde meramın,
Silmek istersin aklını kuşatan her anı,
Yaklaşırsın unutmak zaferine bir ramak,
Biraz da olsa kalır kanında seyranı.

Perde çekmekti unutmak kalbinle arana,
Merhem sürmekti kor düşmüş yarana,
Ve adım adım yürümekti mutluluğa,
Veda etmekti diline yapışan nârana...

Hocam keşke unutmayı da öğretseydin,
Unuttukça baharı yazı seyretseydim.
Unutunca güleceğimi anlatsaydın,
Efkarımı kabuslarımda yaşatmazdım.

Ey sâdık; artık özgür bırak akıl hücrendeki düşünceleri
Durdur firara teşebbüs yaşama sebeplerini,
Sabret kara bahtına ve bitir kavgalarını
Derine in de ruhuna değdir nisyanlarını.

Unutma sakın kendi manzaranı kendin çizersin,
Hayat rafına mutluluğu ellerinle dizersin,
Bazen ağlayarak yıkanır birikmiş lekeleri,
Ama kördüğüm olmuş dertleri gülerek çözersin.

Koy başını yastığa, kapat gözlerini,
Son kez hatırla silmek istediğın izlerini
Şadece bir şeyi silme hüzün dağlarından,
Özüne verdiğın ayakta kalma sözlerini...

Artık öyle mutlu olacaksın ki,
Sabah olunca neşe efşan dolaşacaksın,
Güneşi uykusundan sen uyandıracaksın,
Hayat senaryonu en baştan yazacaksın...

Burhan Ali Yağmur

Olsun

Sabah sekiz, seninle ilk bakiştiğımız park...
Aşkın, muhabbetin alev aldığı ilk mekan.
Her g¼n seni beklediğim bank yağmurdan ıslanmış,
Olsun hasretlik, ben seni ayakta da beklerim.

Bank kurumuş, uyuyakalmışım seni beklerken
Uzanmışım öylece sokak çocukları gibi
Yorulmuşum işte, ayaklarım şişmiş dikilmekten
Olsun, ben seni yorgun ayakla da beklerim.

Vakit yine su gibi akıp gitmiş, öğle ezanı okunur şimdi.
Kalkayım artık diyorum, kalkıp mescid yolunu tutayım..
G¼ç bela kalkıyorum sokağın başındaki mescide doğru
Olsun, ben seni beş vakte beş katıp beklerim.

Ne ikindiler, ne akşamlar tüketmişim,
Parkta ne bir güvercin kalmış ne bir insan.
G¼n ölmek üzere yavaştan, güneş sönmeğ üzere,
Olsun, ben seni şehrin ıssız karanlığında da beklerim.

G¼n öldü, güneş yerini sokak lambalarına bıraktı.
Tıpkı onlar gibi ölüyorum, oksijen bir hayli ıraktır.
Gelsen artık, beraber ölseğ bu akşam,
Ya da yok, ben senin yerine de ölürüm
Ve ben seni soğuk mezarda da beklerim, arafta da...

Burhan Ali Yağmur

Sanrı

Bir sürü insan var yolda pinekleyen.
Fakat kimse yoktu bizi bekleyen.
Çok sarhoş var, sesine avaz ekleyen.
Fakat hiç ayık yoktu resmi seyreyleyen.

Bir sürü insan var böceği ezmeden geçen,
Meğer üstleri batarmış vefayı bilmeden.
Çok adam var, yara bandı alıp resmeden.
Meğer elleri kanarmış, hayrı sevmeden.

Bir sürü insan var gerçi sadaka lütfeden.
Meğer nefisleri okşansınmış düşmeden.
Diğer elleri de her şeyi görmüş zahiren,
Ve dahi cümle alem şahit gizlenmeden.

Bir sürü insan var, nasibine boyun eğen.
Meğer çaresizlikmiş onları teslim eden.
Çok adam var, dostuna sıla diye giden.
Fakat yol üstüymüş, değil özlediğinden.

Bir sürü insan var, yüzünde tebessüm gezen.
Fakat kimse yoktu hakikatte gülebilen.
Çok insan tanıdım, adına insan denen.
Fakat hiç insan yoktu peşimizden gelen.

Bir sürü insan var insanı "öyle" zanneden.
Oysa insan iki yüzlü bir varlık haybeden.
Yılda bir defa doğup, saniyede yaş kaybeden.
İnsan sanılan: kan, gam, ter, dert ve hiçlikten.

Burhan Ali Yağmur

Sen

az önce unuttu bedenim
hayatı az önce hiç edeni.
hayatını az önce kaybedenle,
hayatını haybeye yaşayan
ve hayatını kaybedip aşanın
farkı yoktur artık nazarımda
çünkü tepemde durur ölümün izi.

mafiha ve masivada
hem heveste hem hevada
naçizane bir duada
hiçbir yerde görmüyorlar.
hep sebep vermenden sebep
Seni görmek istemiyorlar
halbuki Sen değil misin
yokluğumuzu da elinde tutarak
varlığımıza gösterilen tek sebep?

en büyük oluşuyla avunurken
yelkovana kuyruk olmuş akrep.
en mühim oluşuyla övünürken
kaleme buyruk olmuş mürekkep.
ben büyük oluşuma güvenirken
Sensin cümleme ve cümlesine Çalap.

vakit durmadığı sürece asla korkmayıp
vakit durmadığı sürece hep titreyeceğim.
ve vakit durduğu vakit belki üzülüp
vakit durduğu vakit çok sevineceğim.
çünkü rahmetin gazabını geçmiş
demek ki hak etmeden sevileceğim.

Burhan Ali Yağmur

Sevda arkı

Gönlümü yakan bir asit gibi sevdan,
Azar azar dökül de basit olmasın vedan,
Ben seni feda edemem bilirsin,
Düşünmedim de zaten kasıtlı gittiğini.

Şimdi tam kasvetin çöktüğü zaman,
Gecedir kasvet diye gönlüme dolan,
Bi sözlerin var işte aklımda kalan,
O sözler hala inandığım bi yalan.

Dozunu kaçırdım galiba sevgimin,
Fazla geldi belli ki bünyene,
Sabrı kalmamıştı zaten içimin,
Daha da leke bulaşmaz künyeme.

Hala heyecanlanırım adını andıkça,
Esir kalmış sende fikrim kaçamaz,
Belki ben de uslanırım yandıkça,
Kim bilir, artık başkası kapımı açamaz.

Sevgi ne görür ki başkasında olmayan,
Şahiden var mı gayrından bi farkı?
Ya da var mı ömür boyu solmayan?
Yalan sâdik, dönmez artık sevda çarkı...

Burhan Ali Yağmur

Sırdaş

Cansız sırdaşların da olacak arkadaş,
Mesela ara sıra kağıtla dertleşeceksin.
Sıkılırsan kağıdın sessizliğinden,
Kuşların muhabbetiyle demleneceksin...

Burhan Ali Yağmur

Sonsuza Doğru

Şimdi bir sayha kopsa şuramda,
Bir Yakup gibi yansam Kenan'da
Kibritler çakılsa da kanlı yaramda,
İçime doğru tüter benim dumanım.

Tel tel dökülse aklar şafağımdan,
Belki o zaman aklar beni yaradan.
Dökülse saatimden kumlar kalmadan,
Sonsuza doğru akar benim zamanım.

Görseler köhne dallarımda yeşilliği,
Gözyaşıyla besledim diyemem çekindiğimi.
Arşa çıkarmak istesem şimdi gençliğimi,
Toprağa doğru kanat çırpar bir tarafım.

Burhan Ali Yağmur

Sual

Değil mi, hayat devam ediyor
Dönüyor dünya her şeye rağmen
Çok yanmışsa canın demek ki
Geçip giden aylara sitem ediyorsun.

Sonra
Sanki hiç doğmamış gibi o günler
Gülüyorsun kederi bırakıp bir kenara
Değil mi ki insan dünü çok çabuk unutuyor.

Ardından sitem de terk ediyor kalbini,
Daha güzel bir hayatı hayal ediyorsun.
Oysa ömrün en karanlık yıllarındayken,
Değil mi artık kalbin atmıyor.
Çünkü umarsız her beden, ruhunu teslim ediyor.

Burhan Ali Yağmur

Sûra Hasret Sürgün

Burada kal dedi yine hükmümü giydiren.
Cennetten kovulup dünyaya sürgün edilen,
Her nefeste cenneti burnunda tütürülen,
Adem'in bahtsızca sürülen torunu bendim.

Bir koku avutuyor sürüldüğüm diyarda,
Hafifletiyor sırtımda yükümü bir anda,
Cennet kokar dendiğinden kutsal ruhunda.
Bendim annemin amber kokusuyla avunan.

Gözlerimi patlatıyor bu hazin bekleyiş.
Bir kopsaydı şu beklediğim bitiş sayhası,
Bir üfleme bitirecekti bitmez sürgünü,
Hasreti bitirip vuslatı getiren surla.

Gözlerimi parlatıyor bu umutlu bitiş.
Kovulmuştum belki ama taşlamamışlardı.
Biraz daha sıkarsam dişimi bu meydanda,
Sürgünümün altından hoş ırmaklar akardı.

Günahımı özenle katlayıp çıkıyorum,
Sol omzumdaki kara bohçalara yükleyip.
Oysa kalsaydım o topraklarda sürülmeyip,
Omzum cenneti taşırdı bohçamda, sevinip.

Sürgünlerim hep uzadı bu garip diyarda
Bir gün daha bahşedildi keskin soğuklarda.
Bin gün uzadı hasretim sürgün hesabında.
Cennetin kokusu gelip tütse de burnumda,
Yetmiyor, sürgünüm hep bir kıyamet bekliyor.

Burhan Ali Yağmur

Takdime Şayan

Takdir toplamak değil işimiz;
Söylenmiş bir sözümüz,
Gölgelik bir ağacımız olsun.

Onca koşuşturma arasında;
Gönle naif bir kuş konup,
Ruha bir yudum huzur dölsün.

Burhan Ali Yağmur

Toprağa Doğru

Şemsiyem yük olmadı diye mi sevineyim?
Çünkü yanıma alınca da yağmadı yağmur.
Yanıma aldığımda da hava kuraktı,
Hem yanıma kimi aldım sa yüzü kuraktı,
Yanına kim aldıysa beni, gözüm hep sulaktı.

Eliyle silah yapıp boşluğa ateş ederken,
Hayatın sövülesi oluşundan habersiz,
Sevilesi bir sebep buldu çocuk manasız.
Hayatın cevretmesine aldırış etmeden,
Gülünesi bir sebep buldu çocuk umarsız.

Isınmanın bedeli ağır bir posttu sırtında
Zengine kürk, yoksula hafif bir yün yük.
Zengin in beli bükülürdü ağır kürkünden
Yoksulun sa boynu eğilip kopar derdinden.
Çiçek de bükürdi boynunu bu sebepten.

Zorla koymaya çalıştım kendimi dünyaya.
Almadıkça bastırdım kafamdan sığmak için.
Sığmadıkça kıstırdı dünya bileklerimden.
Almadıkça bastırdım derdimi susmak için.
Sustukça fışkırdı derdim gözlerimden.

Sustukça sona erip başa sardı her şey.
Çünkü bir şey in sona ermesi bir anda
Bir başkasının başlamasıdır ardında.
Güze dair tek şey uğultulu ses burada,
Yapraklar sararmadan ölüverir dalda.

Kustukça kana girip öldürdü her şeyi
Keder deyip sıkı sıkıya bağlandığım.
Ölünce karışacağım kara toprağa,
Para istediler başımı koymam için.
Şimdi saygıyla eziyor toprağı içim.

Benimle büyüyen sulak göz ve kurak yüz,
Beni yürüyen bir buhran küpü ederdi.
Artık ne şemsiye yükü ne de yağmur dert.
Ne çiçek boynunu bükür ne toprağı sert
Gireceğim toprak artık daha mübarek.

Burhan Ali Yağmur

Törpü

Belki vardır bir bahane,
Fakat benim gücüm yok.
Göğsümü delmeye çalışan ne?
Delsin, huzur için gelmişse.

Tüm bunlar biterse bir gün
Ve nefesim yeterse son dakika.
Anlarım ucunda ölüm olmadığını
Kanla dirildiğim anda.

Sonsuz bir boşluk çiz,
Sonra kapkara bulutlar.
O bulutlar yok olduğunda
Gökyüzü bizimdir bil.

Sökülüp çıksın göğsümden
Yeter içimi törpülediği
Acılarım hiç olduğunda
Bu hayat benimdir bil.

Neden bu kadar karanlık?
Çek şu perdeyi gözlerimden...
Gözüm kapalıyken bile gördüğümde
Hayallerimi gerçek olmuş bil.

Neyin savaşı bu kargaşa?
İçimde atacak yer kalmadı
Çarpıştıkça parçalanıyorum
Diyebilsem hayat doluyum
Ki hayat, çok doluyum!..

Burhan Ali Yağmur

Umutku

Tam kendime yaklaştığımı sanırken,
Meğer yanlış yerde aranıyormuşum.
Gam ruhuma mesafe koydu derken,
Adım adım ona yaklaşıyormuşum.

Bu yüzden doğmadı şiir hiçbir zaman,
Bir pazar kahvaltısı kahve sonrası.
Doğum yeri kalem ucuydu kan kusan.
Doğum günü bir kor gecenin susması.

Sancılar içinde kıvranırken adam,
Kasvete kurban gidiyordu hevesi.
Sanrılar peşinde büyürken durmadan,
Gaflete isyan ediyordu öfkesi.

Acı birkaç beş vakit sürdüğü için
Muhakkak bir ezan şahitlik ederdi.
Bunca vakit hüsrana gark olmuş içim.
Onca vakit geçti, umudum yeşerdi.

Burhan Ali Yağmur

Unutma Unut Beni

Sen beni sevsen de unutursun,
Şimdi gözlerin görmez hiç beni,
Rüzgarımı bile hissetmezsin; hatta,
Adımı duyunca tanımam da dersin sen!

Sen beni sevmezsin de,
Sevdin diyelim,
Biliyorum çabuk vazgeçersin,
Kalmaz hatırında ne yüzüm ne sesim..

Sen beni tanısan da aşinasız olursun,
Şimdi bir sürü hüküm giydirirsin
Denedim olmadı bile dersin; hatta,
Adını duyunca kaçıyorum da dersin sen!..

Dünyayı yakmıştım da bi sen etmemişti ya,
Bak kendimi yaktım da bi sen yaptım ben.
Dünya senin olsun diye özümü hapsettim,
Hoş, sen şimdi bunu da görmezsin(!)

Yahu sen beni zaten unutursun da,
Bari kendini unutma..
İnsanlığı, aşkı, gülümsemeyi..
Heba etme hakkı olmayanda.
Unutma unut beni de, ahvalimi unutma!..

Burhan Ali Yağmur

Vehm

Biliyorum, her şey ve herkes,
Bir gün beni terk edecek.
Ki ben, terk edilmeden önce,
Her şeyden vazgeçmek isterdim..

Kalbim pes ettiğini duyurmadan önce,
Onu solumdan söküp atmak isterdim.
Damarlarımdaki kan kurumadan önce,
Hepsini bir solukta kusmak isterdim.

Bitiyorum, gücüm de kalmadı,
Geçen her günden beklentim azaldı,
Yavaşça bitişimi seyretmek yerine,
Yağlı urgana boyun eğmek isterdim.

Dilim birine anlatmak istiyor,
Anlatıp gönlüne su serpsen diyor,
Anlatacak birine minnet etmektense,
Aşağılık dilimi kesip atmak isterdim..

Ömrüm gözlerim önünde erimekte,
Gönlüme hep keder sofrası sermekte,
Keder yiyip gözyaşı dökmektense,
Aç karnıma taş bağlamak isterdim..

Gör ki bu vakit de akıp geçti,
Kim bilir neleri benden alıp göçtü,
Benden çaldıklarına göz yummak yerine,
Akrebi yelkovanda boğmak isterdim..

Burhan Ali Yağmur

Veylenâ

Vay arkadaş biz bencilliğe düşer miydik,
Mazlum yarasına tuz basıp deşer miydik,
Yetim malına aç gibi üşüşür müydük,
Kış günü öksüzü sokakta üşütür müydük...

Ne ara kimsesiz ahına karşı arsızlaştık,
Hakkımız olmayana el uzatıp hırsızlaştık,
Kardeşimiz ateşte yanarken hissizleştik,
O da yetmedi, gün geçti biz yüzsüzleştik...

De hele, Hakk böyle mi emretti kuluna,
Ne diye taş koyarsın kardeş yoluna,
Koy elini de bir bak göğsünün soluna,
Vicdan diye ne beslersin insan olana...

Uzat elini de kardeşin kor ateşte kavrulmasın,
Zalimin ocağında kül misali savrulmasın,
Korkma be kardeş, malından mal eksilmez,
Mazluma yardım eli uzatmakla yorulmazsın...

Zihnimde ki; bir Filistin bir Halep,
Nefretimde kibirsin Batı.
"Dili pâk" bir devrimdir bu,
Atılıp ileri, haykırın kardeşler!

Burhan Ali Yağmur

Yalnızlığa Çıkan Yolar

Penceresinden ziyadesiyle uzaklaşmış,
Odasının en karanlık köşesine gömülmüş,
Kan revan elleri saçlarını yolmakla meşgul
Gözlerse onu dizginleyecek birini aramaktan bitap düşmüş.

Yalnız kalmak zorunda olanlardan değil,
Yalnız kalmayı tercih edenlerden sanki
Yaşamak ister misin diyer sorulmamış ona
Yaşamalısın diyene ayıp olmasın diye yaşıyor belli ki

Yola çıktığı herkesle yolun sonuna kadar gidemezmiş
Bunu bilir ve gidenleri uzaktan seyredermiş
Bir şey aklını kurcalarmış sadece
İsmi hatırlayan birisi olur mu dönüp gidenlerden...

Balkonunda oturup çocukların sesiyle bastırırmış yalnızlığını
Çocuklar evlerine dönünce yine yapayalnız, ıssız her yer
Rüzgarı sevdiklerinin eli diye tasavvur edermiş
Sanki o estikçe sevdikleri okşuyor saçlarını

İçinde o kadar çok şey kırılmış ki
Kırılanların yerine dünyayı sığdırabilirmiş
Yıllarca o kadar çok sessiz kalmış ki
Sustuklarının yerine külliyatlar yazabilirmiş

Artık anlamış ki sonunda unutulana birisi olacak
Çare uyanmamak üzere uyumalı
Madem ne yaparsa yapsın ölünce alkışlanacak,
En güzeli sadece kendisi için yaşamalı...

Burhan Ali Yağmur

Yanılış

Köşede duran heybeye dalıyor gözüm,
Benimse niyetim yoktur yeni bir göçe.
Ruhumda buram buram kokuyor közüm,
Bedenim çok takmıyor gidişi bir hiçe.

Nereye niyet ettimse bir kaçış için,
Tüm işçiler kürekle o yola koyuldu.
Köşk bildim evimi kutu gibiyse de içi,
Sanki evleri yokmuşça çatım oyuldu.

İlerde bir çift göz dalıp bana bakıyor,
Kurşun kalemiyle karalarken kağıdı.
Nerde bir çift göz dalıp da bakıyorsa,
Kurşun gibi delip geçiyordu ağdı.

Dünyamda olup bitenden kınıyorlar,
Çıktıkları sütün rengini karartanlar,
Buradan göçürmek için ıkınıyorlar,
Çiçeklerimi kopartıp sarartanlar.

Sokağımda hep gözyaşı izi bıraktım,
Nedendir kurumadı asrın yağmurları,
Bir adım ama koca bir adım ıraktım,
Bir adım kaldı, benim değil yağmur adı.

Yirmi dört yıl şevkle beklediğim kavuşma,
Yirmi dört mevsim dert kunladı kucağıma.
Bir mi dört mü saniye süren o konuşma,
Yirmi dört cennet bahşetti çöl sıcağıma.

Köşedeki heybe kal diye bakıyormuş,
Bir göçü daha yüklenip alamaz olmuş.
Ruhumda biriken kir, bir bir akarken.
Vakit dolmuş bir yıl az bir yıl çok derken.
Yanılmışım er geç her şey gözlere konmuş.

Burhan Ali Yağmur

Yaşamın Cahiliyim

Ben bilemem öyle yaşamasını.
Şen şakrak görünür yüzüm,
Fakat göz kenarlarım kırışmış..
Aşağılarcasına der: "Uğraşma bırak,
Gülerek gizlenmez yıpranışlar!.."

Ben anlamam öyle yaşamaktan.
Öylesine yaşarım işte,
Sanırsın dünyanın yükü omuzlarımda.
Ansızın büker belimi içime attıklarım.

Benim kafam almaz öyle yaşamayı.
Yadırgarım eğer mutlu bir an yaşarsam.
Maziden biraz acı saklarım kenarda hep
Çıkarır koyarım mutluluğun önüne,
Sonra ona bakıp ağlarım.

Anlamam ben sen gibi yaşamaktan.
Bir başım bir gövdem yok benim.
Ellerimi açınca başkaları için isterim ben,
Ondandır, unuturum hep kendimi.

Öğret bana kendim için de yaşamayı.
Güzel duyguların da olduğunu hatırlat,
Adımı, amacımı, mavilikleri, umutları..
Ben bu yaşamın cahiliyim,
Öğret bana bu hayatı yaşamayı..

Burhan Ali Yağmur

Yavuzca

Gönlüme bir damla sen düştün, karıştın.
Bir damla güldün sen, ömrüme alıştım.
Sen düştün ömrüme, ben düşlerimle barıştım.
Karıştın, alıştım, barıştım ki yokuştun!

Gayrı aşk-ı İlâhının müptelasıyım, onadır iltifatım.
Müptelâsıyım Server-i Hubânın, avcundadır yegâne tiryâkım.
Onadır, avcundadır muhabbeti her cânın.
İltifatım, yegâne tiryâkım, her cânın cânânına ihtirâmım...

Burhan Ali Yağmur